RETSMØDERAPPORT
i sag 53/86 *

I — Sagsfremstilling

a) *Beskrivelse af de til bevarelse af fiskeressourcerne fastsatte bestemmelser*

Rådets forordning (EØF) nr. 171/83 af 25. januar 1983 om fastlæggelse af tekniske foranstaltninger til bevarelse af fiskeressourcerne (EFT L 24, s. 14) fastsætter blandt andet et mindstemål for de enkelte fiskearter, som skal overholdes ved fiskeri. For så vidt angår rødspætte, fremgår det af forordningens bilag V, at mindstestørrelsen er fastsat til 25 cm.

Der henvises navnlig til artikel 20, stk. 1, som lyder således: »Denne forordnings anvendelse medfører ikke nogen indskrænkning af nationale tekniske foranstaltninger, som er mere vidtgående end dens minimumkrav, og som kun gælder fiskere fra den pågældende medlemsstat og har til formål at sikre en bedre forvaltning eller en bedre udnyttelse af kvoterne eller gælder for arter, der ikke er omfattet af kvoter, eller arter, for hvilke der ikke er fastsat særlige foranstaltninger i denne forordning, såfremt disse foranstaltninger i denne forordning, såfremt disse foranstaltninger er forenelige med fællesskabsretten og i overensstemmelse med den fælles fiskeripolitik.«

På indtrængende opfordring fra de nederlandske virksomheder inden for fiskerisektoren, og for at sikre en bedre forvaltning og en bedre anvendelse af rødspættekvoten for samtlige nederlandske fiskere fastsatte den nederlandske statssekretær for landbrug og fiskeri den 1. november 1984 ved bekendtgørelse mindstemålet for rødspætter, der kan fiskes af nederlandske fiskere, til 27 cm under henvisning til artikel 20, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 171/83.

b) *De af den nationale ret forelagte spørgsmål*

Fire fiskere fra Urk kommune, der ved Arrondissementsrechtbank Zwolle var tiltalt for at have overtrådt artikel 5 i bekendtgørelsen af 1. november 1984, idet de havde fisket og landet rødspætter, som var mindre end de krævede 27 cm, gjorde gældende, at bekendtgørelsen var i strid med artikel 20, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 171/83, og at den udgjorde en begrænsning af handelen, som udelukkende ramte nederlandske fiskere, således at der skete en tilsidesættelse af forbuddet mod forskelsbehandling.

I medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagde den nationale ret derfor ved kendelse, registreret på Domstolens Justitskontor den 24. februar 1986, følgende to spørgsmål:

»1) Har en medlemsstat i medfør af artikel 20, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 171/83 kompetence til også efter forordningens ikrafttræden at indføre tekniske foranstaltninger for fiskeri fra den pågældende medlemsstat, som er mere vidtgående end de i forordningen fastsatte minimumskrav?

2) Er en foranstaltning, hvorefter nederlandske fiskere for fiskearten rødspætte

* Processprog: Nederlandsk.

skal overholde et mindstemål på 27 cm, forenelig med fællesskabsretten, og er en sådan national foranstaltning i overensstemmelse med den fælles fiskeripolitik?«

For så vidt angår det første spørgsmål, har den nationale ret understreget, at der kan være tvivl om, hvorvidt artikel 20, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 171/83 skal forstås således, at det kun var tilladt at opretholde mere vidtgående nationale foranstaltninger, som var i kraft på tidspunktet for forordningens vedtagelse, eller om en medlemsstat også efterfølgende kunne indføre sådanne foranstaltninger. Retten fandt nemlig, at udtrykket i den nederlandske version af forordningen »onverminderd de... geldende nationale technische maatregelen« (»medfører ikke nogen indskrænkning af nationale tekniske foranstaltninger«) kan fortolkes således, at bestemmelsen udelukkende omfatter eksisterende foranstaltninger.

For så vidt angår det andet spørgsmål, ønsker den nationale ret afgjort, hvorledes udtrykket »såfremt disse foranstaltninger er forenelige med fællesskabsretten«, jfr. artikel 20, stk. 1, skal fortolkes. Den har rejst spørgsmålet, om det forhold, at der for de nederlandske fiskeres vedkommende stilles mere vidtgående krav til mindstemålet, indebærer en forskelsbehandling i forhold til fiskere i de andre medlemsstater. Yderligere står det ikke den nationale ret helt klart, om en foranstaltning, hvorefter der i en medlemsstat gælder et forbud mod fiskeri efter visse fiskearter, der ikke overholder et mindstemål, som er forskelligt fra det i andre medlemsstater fastsatte, er forenelig med den fælles fiskeripolitik.

I henhold til artikel 20 i Protokollen vedrørende Statutten for EØF-Domstolen har den franske regering ved R. de Gouttes den 26. maj 1986, Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent R. C. Fischer den 27. maj 1986 og den nederlandske regering ved E. F. Jacobs den 30. maj 1986 indgivet skriftlige indlæg.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse; Domstolen har ved beslutning af 17. december 1986 i medfør af procesreglementets artikel 95 henvist sagen til første afdeling.

II — Indlæg for Domstolen

Den nederlandske regering har først forklaret, at kravet om en forhøjelse af mindstemålet for rødspætter var begrundet i et for stort spild, når fisken er mindre end 27 cm. Fangster, som afskrives på den nederlandske fiskerikvote, som i øvrigt allerede var utilstrækkelig, kunne ofte kun anvendes til dyrefoder. Yderligere foretrækker virksomheder, der forarbejder rødspætter, tilsyneladende at anvende rødspætter, som måler lidt mere end 25 cm. Under disse omstændigheder finder den nederlandske regering, at forhøjelsen af mindstemålet for rødspætter sikrer en bedre anvendelse af den nederlandske kvote samt en kvalitetsforbedring.

Ifølge den nederlandske regering er det ifølge artikel 20 i forordning (EØF) nr. 171/83 tilladt at indføre en ordning som den anfægtede, da bestemmelsen ikke kun vedrører de foranstaltninger, der allerede gjaldt på forordningens ikrafttrædelsestidspunkt. Den nederlandske regering har anført, at der allerede ifølge den foregående fællesskabsforordning var pligt til at give Kommissionen meddelelse om mere vidtgående nationale foranstaltninger. Hvis det antages, at artikel 20 kun vedrører eksisterende foranstaltninger, ville de allerede være meddelt i henhold til den tidligere forordning, og det ville således være helt overflø-

digt at indføje artikel 20 i forordning (EØF) nr. 171/83.

Den nederlandske regering har også oplyst, at den har givet Kommissionen den i henhold til bestemmelsens stk. 2, krævede meddelelse, og Kommissionen fandt det ikke fornødent at fremsætte bemærkninger hertil.

For så vidt angår det andet spørgsmål, har den nederlandske regering endelig understreget, at den omhandlede foranstaltning ikke er diskriminatorisk, da den anvendes ensartet over for alle nederlandske fiskere.

Den franske regering har fremhævet, at ordlyden af artikel 20 tyder på, at bestemmelsen vedrører såvel de nationale foranstaltninger, som gjaldt på tidspunktet for forordningens ikrafttrædelse, som de senere indførte foranstaltninger. Også ordlyden af artikel 20, stk. 2 og 3, viser ifølge regeringen klart, at der er tale om en løbende meddelelsespligt.

For så vidt angår det andet spørgsmål, har den franske regering anført, at den af Nederlandene indførte foranstaltning muliggør en bedre forvaltning og en bedre anvendelse af kvoterne, hvorfor den er forenelig med fællesskabsretten og i overensstemmelse med den fælles fiskeripolitik.

For så vidt angår den påståede forskelsbehandling, har den franske regering endelig gjort gældende, at det fremgår af selve ordlyden af artikel 20, stk. 1, at sådanne tekniske foranstaltninger alene må gælde fiskerne i en enkelt medlemsstat.

Kommissionen har først understreget, at den af den nationale ret udtrykte tvivl om, hvorvidt artikel 20 ikke blot vedrører eksisterende, men også nye nationale foranstaltninger, kan skyldes den nederlandske version af forordningen, men ikke de andre sproglige versioner, hvoraf det klart fremgår, at også nye foranstaltninger er omfattet.

Med hensyn til det andet spørgsmål mener Kommissionen, at den nederlandske foranstaltning kan bidrage til at sikre en bedre forvaltning og en bedre udnyttelse af den rødspættekvote, som landet har fået tildelt, navnlig fordi den gør det muligt i videst muligt omfang at begrænse fangsten af små fisk. De omtvistede nederlandske bestemmelser, som kun omfatter nederlandske fiskere, er således en teknisk bevaringsforanstaltning, som har til formål at sikre en bedre udnyttelse af de nederlandske rødspættekvoter. Bestemmelserne er derfor forenelige med den fælles politik til bevarelse og forvaltning af fiskeressourcerne.

Ifølge Kommissionen skal det yderligere undersøges, om bestemmelserne, for så vidt de indeholder et forbud mod handel med fisk, som ikke har den krævede størrelse, er forenelige med den fælles politik vedrørende den fælles markedsordning for fiskerivarer. Efter Kommissionens opfattelse er det givet, at et sådant forbud påvirker markedet. Den har imidlertid anført, at Rådet selv har fremhævet, at ordningen med inddeling efter størrelse inden for Fællesskabets handelsnormer er uafhængig af det forbud mod salg af undermålsfisk, som følger af de fællesskabsretlige bevaringsforanstaltninger. Den samme uafhængighed gør sig gældende, for så vidt angår nationale foranstaltninger, når medlemsstaterne fastsætter dem i overensstemmelse med artikel 20 i forordning (EØF) nr. 171/83.

R. Joliet
Refererende dommer